

ща кървава струя бликна като водоскокъ надъ леда. Тогава азъ измислихъ една игра: задухахъ и оградихъ моряцитѣ съ високи ледени планини. Леле-е-е, да ги бѣхте чули, какъ свирѣха и викаха горкитѣ, но азъ фучехъ още по-силно; накарахъ ги да оставятъ тамъ мъртвитѣ тѣла на китоветѣ, сандѣцитѣ и вжата си; изсипахъ много снѣгъ отгоре имъ, па ги отвлѣкохъ съ замръзналитѣ лодки на югъ, за да пийнатъ малко морска вода. Тѣ не ще се върнатъ никога вече на Мечешкия островъ!“

„Нима толкова много лошевини си причинилъ?“ — каза майката на вѣтроветѣ.

„Други биха могли да разкажатъ пѣкъ, какво добро съмъ направилъ“, — казалъ той, — „но ето че иде моятъ братъ отъ Западъ; него азъ обичамъ най-много, защото мирише на море и носи здравъ студъ се себе си.“

„Да не е туй малкиятъ Зефиръ?“ — попиталъ князътъ.

„Да, разбира се, той е Зефиръ,“ — каза бабата, — „но толкова малкъ не е вече. Преди време бѣше хубаво малко момче, но то бѣше отдавна, много отдавна: мина това време.“

Зефирътъ изглеждалъ като разюзданъ и неукротимъ мжжъ, на главата му имало особенъ калпакъ, а въ рѣцетѣ му — сопа отъ махагониево дърво, отсѣчена въ американскитѣ гори. Отъ другаде не можело и да бжде.

„Отъ кжде идешъ?“ — запитала майка му.

„Отъ горскитѣ пустини“, — отговорилъ той, — „дето бодливитѣ лиани се извиватъ като живъ плетъ между дърветата; тамъ лежатъ въ мократа трева водни змии и не живятъ хора.“

„Какво прави тамъ?“

„Гледахъ дълбоката рѣка, какъ пада отъ високи скали и се разбива на воденъ прахъ, който се дига чакъ до облацитѣ, за да понесе дъждовната джга. Гледахъ, какъ единъ биволъ плува въ рѣката, но течението го отвлѣче; то влачеше и цѣло ято диви патици, но дето водата пада, тѣ хвъркнаха, а биволътъ се сгромоляса долу. Всичко това ми се толкова хареса, че се изсмѣхъ силно: отъ бурния ми смѣхъ старитѣ вѣковни дървета се заповаляха съ трѣсъкъ на земята, разбити на тресчици.“

„И нищо друго ли не направи? — попитала го бабата.

„Отнесохъ и разхвърляхъ по стенитѣ изкоренени дървета, гонихъ дивитѣ коне, брусихъ кокосови орѣхи. Да, да, дълги истории имамъ да ви разказвамъ азъ. Но не бива човѣкъ да казва всичко, което знае. Ти добре разбирашъ това, стара майко.“ — И той тол-

кова силно разцѣлувалъ майка си, че тя едва не паднала на земята: такова лудо момче билъ Западниятъ вѣтъръ.

Следъ това дошълъ Южниятъ вѣтъръ съ чалма и развѣно бедуинско наметало.

„Тукъ при васъ е много студено“, — казалъ той и хвърлилъ цѣлъ нѣржчъ дърва въ огъня; — „вижда се, че най-напредъ е пристигналъ Северниятъ вѣтъръ“.

„Тукъ е толкова горещо, че би могло да се опече цѣла бѣла мечка“, — рекълъ Горнякътъ.

„Ти самъ си бѣла мечка“, — отвърналъ Долнякътъ.

„Да не искате да ви вържа въ торбитѣ?“ — попитала бабата. — „Я седни тамъ на камъка, па разкажи, кжде си билъ.“

„Въ Африка бѣхъ мамо!“ — отговорилъ Долнякътъ. — „Ходихъ съ хотентотитѣ на ловъ за лъвовете въ страната на кафритѣ. Ехъ че трева расте тамъ по равнинитѣ — зелена като маслинени листа. Гнутанцуваха въ тревата, а камилскитѣ птици се надбѣгваха съ мене, но азъ — разбира се — ги надпреварихъ. Ходихъ и въ пустинята, покрита съ съ жълтъ пѣсъкъ; тамъ всичко изглежда като че ли е въ дъното на морето. Срегнахъ единъ керванъ; керванджиитѣ бѣха заклали последната си камила, за да се сдобиятъ съ малко вода за пиене, но много нѣщо не получиха. Отгоре прижурише слънцето, отдолу парѣше пѣсъкътъ. Нѣмаше край ширналата се пустиня. И азъ се търкулнахъ върху ситния пѣсъкъ, развихрихъ го на високи стълпове и лудо си играхъ! Да бѣхте отнѣкъде само да видите, какъ стоеха замаяни камилитѣ и какъ търговцитѣ наметнаха дрехитѣ на главата си, па колѣничиха предъ мене като предъ Аллаха, тѣхния Богъ! Сега тѣ сж погребани и надъ тѣхъ се издига цѣла пирамида отъ пѣсъкъ. Ако отдухамъ нѣкога пирамидата, бѣлитѣ кости ще блеснатъ на слънце и пѣтницитѣ ще видятъ, че отъ тамъ сж минали по-рано човѣци. Инакъ никой не би повѣрвалъ.“

„Значи, ти само лошевини си правилъ!“ — каза майката. — „Скоро въ торбата!“ И, докато той се опомни, тя го хванала за врата и го пхнала въ торбата; той се опиталъ да изкочи, но бабата седнала отгоре му и вѣтърътъ трѣбвало вече да мирува.

„Страшно сж немирни тия момчета,“ — казалъ князътъ.

„Да, върно е,“ — отговорила бабата. — Но все пакъ, принудени сж да ме слушатъ. Ето че иде и четвъртиятъ.“

Той билъ Източниятъ вѣтъръ, облѣченъ като китаецъ.

„Отъ Китай ли идешъ?“ — попитала го